

DISGRACIERAD, a. p. 2. (af föreg.) Fallen i onåd.

DISHARMONI, dissharmoni', f. 3. 1) Missljud, som uppkommer, då flera toner, hvilka icke stämma tillsammans, ljuda på en gång. *D.* kan endast sägas om ackorder, ej om melodi. Missljud är således mer omfattande. — 2) (fig.) Oenighet, missämja. *Det råder d. mellan dem.* — *Syn. Se Oenighet.*

DISHARMONIERA, dissharmoniera, v. n. 1. (mindre brukl.) 1) Ej harmoniera, frambringa ett obehagligt sam ljud. Säges om toner. — 2) (fig.) Ej öfverensstämma, ej samsjas.

DISHARMONISK, dissharmonisk, a. 2. 1) Som ej harmonierar. — 2) (fig.) Stridig, oenig, öofverensstämmade.

DISIG, a. 2. (sjöt.) Töcknig, dimmig.

DISJUNKTIV, dissjunktiv', a. 2. Åtskiljande. (Log.) *D-t omdöme*, hvars predikat består af flera, genom *antingen* och *eller* skilda delar. (Gram.) *D. konjunktion*, som skiljer delarna af en mening, såsom t. ex.: *antingen, eller.*

DISK, m. 2. (t. *Tisch*) 1) (gam.) Bord. — 2) Upphöj af stängning, af ett vanligt bords höjd, som afdelar en handelsbod, ett värds hus- eller källarrum, ett kontor, ett embetsrum, skiljande kunder och besökande från bod-, kontors- eller embetspersonalen i rummet, och begagnad att derpå lägga och räkna penningar, papper, ställa matkäril, glas o. d., allt efter ställets beskaffenhet. — Jfr. *Boddisk, Krogdisk, Källardisk.* — 5) *Se Altardisk.* — 4) (astr.) *Se Discus*, 2. — 5) (bot.) Midten af en blomkorg (se d. o.), eller de rörformiga dit hörande blommorna.

DISKA, v. a. 1. Tvätta och renskölja käril, som blifvit begagnade vid en måltid eller för tillredandet deraf. *D. faten, tallrikarna.* — Man säger äfv.: *Tvätta diskarna.* Brukas oftast absolut, t. ex.: *Hon håller på att d.* — *Diskande*, n. 4.

DISKANT, disskännt, m. 3. 1) Den högre barn- eller qvinnorösten. Numera vanligare Sopran. — 2) Högsta stämman i fyrstämig sång. — *Syn. Diskantstämma.* — 3) (vid fortepianospejning m. m.) Högra handens parti (i motsats till basen). — 4) Högsta stämman i instrumentalmusik. Föres af första violinen, samt vid musik af blåsinstrumenter, utaf flöjt eller klarinet. — *Syn. Diskantstämma.* — *Ss. D-flöjt, -spelare, -sångare, -violin.*

DISKANTA, disskännta, v. n. 1. (föga brukl.) Sjunga eller spela diskanten.

DISKANTINSTRUMENT, disskänntinstrumännt, n. 3. o. 5. Musikinstrument, som har diskantstämman vid instrumentalmusik.

DISKANTIST, disskänntist, m. 3. En, som spelar eller sjunger diskanten.

DISKANTRÖST, f. 3. Röst, som sjunger diskanten vid ett tillfälle eller har dertill passande egenskaper.

DISKANTSTÄMMA, f. 1. Högsta stämman i sång eller musik. Äfv. *Diskant.* — 2) *Se Diskantröst.*

DISKÄR, m. 2. pl. *Se Diskkäril.* Brukas i köksspråket. Man säger sålunda: *Tvätta d-na, diska.*

DISKBUNKE, m. 2. pl. — *bunkar.* Tvättbalja, som begagnas vid diskning.

DISKKÄRL, n. 5. Af mat orenadt bordkäril. Kallas i plur. äfv. *Diskar.*

DISKLIK, a. 2. (bot.) Så kallas en blomkorg (se d. o.), när alla småblomstren äro lika stora.

DISKNING, f. 2. Handlingen, förrättningen, då man diskar.

DISKONT, disskännt, m. 3. (af ital. *Sconto*, afdrag, afräkning) 1) (egentl.) Godtgörelse genom afdrag, för inbetalningen af en först sednare förfallen summa, isynnerhet vid inlösnaf af vaxlar. — 2) Offentlig eller enskilt inrättning, som emottager och utlånar penningar emot vissa procentränta. *Se Handels- och Näringsdiskonten*, samt *Manufakturdiskonten.* — *Ss. D-inrättning, -rörelse, -utlåning.* [Discont.]

DISKONTBANK, disskänntbank, m. 3. 1) (i allm.) Bank, som diskonterar vaxlar. *Se Vaxelbank.* — 2) (i Sverige särskilt) Afdelning af riksbanken, som särskilt har till ändamål att lemna penninglån. — *Syn. Diskontinrättning.* [Disc—.]

DISKONTERA, v. a. 1. (af ital. *Scontare*) *D. en vaxel*, före förfallotiden inlösa en vaxel med afdrag af vissa procent. — *Diskonterande*, n. 4. o. *Diskontering*, f. 2. [Disc—.]

DISKONTKONTOR, disskänntkontör, n. 5. 1) Kontor, der en diskontinrättning sköter sina affärer genom dertill antagna personer. — 2) *Se Diskontbank.* [Discontkontor, — comptoir.]

DISKONTLÅN, n. 5. Lån, som lemnas eller blifvit lemnadt af en diskontinrättning. [Disc—.]

DISKONTÖR, disskänntör, m. 3. 1) Person, som före förfallotiden inlöser eller inlöst en vaxel med afdrag af vissa procent. — 2) Person, som driver särskilt rörelse med sådana slags inlösningar. [Disc—.]

DISKREDITERA, v. a. 1. Beröfva förtroende eller anseende, nedsätta i allmänhetens tanka. — *Diskrediterande*, n. 4. o. *Diskreditering*, f. 2. [Disc—.]

DISKRET, disskrét, a. 1. (geom.) *D. storhet*, den, hvars beständsdrelar hvar för sig betraktas såsom ett helt. [Disc—.]

DISKRETIION, --tschön, f. 3. 1) Betänksamhet, varsamhet i ord och handling. — 2) Urskilning, klokhet. — 3) Grannlagenhet. — 4) Godtycke, godtfinnande. *Gifva sig på d.*, på nåd eller onåd. — 5) Skänk, gåfva af erkänsla för någon bevisad tjänst.

DISKRETT, disskrä'tt, a. 1. 1) Betänksam, varsam i ord och handling. — 2) Förståndig, klok. — 3) Förtrogen, tystlåten, som kan tåga med en anförtrodd hemlighet. — 4) Grannlaga.

Anm. Uttalas äfven, enligt franskan, disskrä', men franska ordet *Discret* bör då äfven i skrift oförändradt bibehållas. Såsom obehöfligt, kan dock ordet, liksom så många andra utländska, ur språket utdömas. Egentl. samma ord som *Diskret* (se d. o.).

DISKSKULOR, f. 1. pl. Skulor efter diskning.

DISKTRASA, f. 1. Trasa, som begagnas vid diskning.

DISKTVÄTTERSKA, f. 1. Qvinsperson, enkom antagen till diskning i större hus.

DISKURERA, v. n. 1. (närmast af fr. *Discourir*) Samtala, språka, prata. [Discurera, Discurrera, Discourera.]

DISKURS, disskürs, m. 3. Samtal, prat, samspråk.

DISKUSSION, disskuschön, f. 3. 1) Noggrann pröfning, undersökning af en fråga, ett ämne, genom rådplägning med andra och anförande af skäl för och emot. — 2) (fig.) Ordvist, ordvexling. [Disc—.]

DISKUTERA, v. a. 1. Noga pröfva, granska, undersöka, öfverväga något, genom rådplägning